

ו. שבירת כלי חרס אשר בושלו בו קדשים, במקום קדוש (לפירוש הרמב"ם בפירושו למשנה ובהלכות מעשה הקרבנות ה,ד), דין זה נאמר רק בחטאות ולא בשאר קדשים). ואם בכלי נחושת – ומורק ושוטף במים. בגמרא ביומא (כא) משמע לכאורה שאין להוציא את כלי החרס מהעזרה אף לאחר שבירתו. ובתוס' ישנים העירו על מקור דין זה.

דפים צד – צה

קנד. א. בגד שניתז עליו מדם החטאת, וכן כלים שבושלו בהם קדשים, ויצאו מהעזרה ונטמאו – מה דינם?
ב. כיצד ובאלו חומרים מכבסים את הבגד?

א. בגד שניתז עליו דם חטאת ויצא ונטמא – אסור להכניסו כמות שהוא מפני הכנסת טומאה לקודש, לכן קורעו תחילה ואח"כ מכניסו לפנים לכבסו בקדש. אבל אין קורעים אותו לגמרי, כי צריך שיהא 'בגד' בשעת הכיבוס, הלכך קורעו ברובו ומשייר בו כדי (רוחב) מעפורת, שדין תורה הוא נטהר בכך, ואעפ"כ עדיין שם בגד עליו לצורך דין כיבוס (מאחר ומועיל לו ייחוד לשימוש ואינו מחוסר מעשה אלא מחשבה. תוס').

ואולם מעיל הכהן הגדול שנאמר בו לא יקרע (וי"א שהוא הדין לשאר בגדי כהונה) – מכניסו בפחות משלש על שלש (אצבעות).

וגם למ"ד ביאה במקצת שמיה ביאה, זהו רק באדם ולא בבגד, הואיל ויכול לחתכו (עפ"י תוס').

וכן בכלי חרס; עושה בו נקב כשיעור שורש קטן שבכך נטהר מטומאתו, ומכניסו. (כך היא הגרסה לפנינו, וכ"ה בתוס'. אבל רש"י כתב במוציא [/ בכונס] משקה).

ובכלי נחושת – פוחתו ומצרפו.

רש"י: לאחר שפוחתו מכה עליו בקורנס ומחברו, שיהא עליו שם כלי. תוס': הופך את צדו הפנימי להיות חיצוני, ובכך נטהר. אבל אם מאחה ע"י הכאה בקורנס, הרי זה ככלי אחר ואינו הכלי הראשון.

נטמאו בתוך העזרה, אם יכול לטבלם ולטהרם ללא שיהוי, יטבול ואח"כ יכבס (עפ"י שפת אמת וזבח תודה).

ב. הכיבוס נעשה במים, ומעביר עליו שבעת הסממנים השנויים במסכת נדה (סא): כפי סידרן. מכסכס שלש פעמים בכל אחד ואחד, וצריך לצרף רוק תפל עם כל אחד ואחד. אפשר שלהרמב"ם אין צריך לצרף רוק תפל עם כאו"א (עפ"י לה"מ ועוד).

דפים צה – צו

קנה. מה דין מריקה ושטיפה בכלים שהיו בהם קדשים, במקרים דלהלן? –

א. כלי שעירו לתוכו קדשים רותחים.

ב. כלי שבושלו בו קדשים ולא בלע מהם, כגון שתלה בשר באויר התנור.

ג. כלי שבושלו בו קדשים במקצתו ולא בכולו.